

Františkovo slovo

č.213

Kristovo Proměnění ukazuje křesťanskou perspektivu utrpení

Svatý otec: Nezapomínat, že Boží slitování je obrovské

Kardinál Sarah: Dnešní krize je krizí víry

O Otčenáši – Bud' vůle tvá

Papež k italským pediatrům: Děti přitahoval Ježíšův klid a síla

**Papež František k české a slovenské delegaci: strhávejte bariéry nedůvěry a
předsudků**

Papež k mladým lidem: Protestovat nestačí, žádá se kreativita

Papež: Bud'te hrdí na svou katolicitu

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění
naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Kristovo Proměnění ukazuje křesťanskou perspektivu utrpení

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Tuto druhou neděli postní nás liturgie nechává rozjímat o události Proměnění, ve které Ježíš umožňuje Petrovi, Jakubovi a Janovi předjímat slávu Vzkříšení, průnikem nebe na zem. Evangelista Lukáš (srov. 9, 28-36) nám ukazuje Ježíše proměněného na hoře, která je místem světla a podmanivým symbolem jedinečné zkušenosti vyhrazené třem učedníkům. Ti vystupují s Mistrem na horu, sledují jej, jak se hrouží do modlitby, a najednou spatří, že „se mu změnil výraz tváře“ (v. 29). Byli zvyklí vídat denně prosté vzezření jeho lidství, ale při pohledu na novou zář, prostupující i celou Jeho postavu, užasli. A vedle Ježíše se ukázali Mojžíš a Eliáš, kteří s Ním mluvili o Jeho nadcházejícím „exodu“, kterým je Pascha Jeho smrti a vzkříšení. Je to předzvěst Paschy. Tehdy Petr zvolal: »Mistře, je dobře, že jsme tady« (v.33). Přál si, aby ta chvíle nikdy neskončila!

Proměnění nastává v určité etapě Kristova poslání, tedy po té, co svěřil učedníkům, že »bude muset mnoho trpět, [...] bude zabit a třetího dne bude vzkříšen« (v. 22). Ježíš ví, že tuto skutečnost nepřijmou – skutečnost Jeho ukřížování a smrti – a chce je proto připravit, aby unesli skandál umučení a smrti ukřížováním a věděli, že to je cesta, po níž nebeský Otec vede svého Syna do slávy vzkříšením z mrtvých. A bude to také cesta učedníků. Nikdo nedojde života věčného jinak než následováním Ježíše, nesením vlastního kříže v pozemském životě. Každý z nás má svůj kříž. Pán nám ukazuje, že koncem této cesty nesení vlastního kříže, je Vzkříšení.

Kristovo Proměnění nám tedy ukazuje křesťanskou perspektivu utrpení. Není to žádný masochismus. Utrpení je nezbytný, ale prozatímní přechod. Cíl, ke kterému jsme povoláni, září jako proměněná Kristova tvář. Spása, blaženost, světlo a Boží láska je bez omezení v Kristu. Ježíš, který takto ukázal svoji slávu, nás ujišťuje, že kříž, zkoušky a těžkosti, s nimiž se potýkáme - vyřeší a zdolá Pascha. Proto v postní době také my vystupme na horu s Ježíšem! Jak? Modlitbou. Stoupejme na horu modlitbou, ztišením, modlitbou srdce, modlitbou neustále hledající Pána. Zdržujeme se v usebrání, každý den trošku, s vnitřním pohledem upřeným na Jeho tvář, a dovolme Jeho světlu, aby nás proniklo a rozzářilo náš život.

Evangelista Lukáš totiž zdůrazňuje, že Ježíš byl proměněn, »když se modlil« (v. 29). Hroužil se do důvěrného rozhovoru s Otcem, při čemž zněl také Zákon a Proroci – Mojžíš a Eliáš – a zatímco cele Inul k Otcově spásonosné vůli, zahrnující kříž, byl proniknut Boží slávou, která vyzařovala i navenek. A tak tomu je, bratři a sestry, modlitba v Kristu a v Duchu svatém proměňuje člověka zevnitř a může osvěcovat druhé a okolní svět. Vždyť jsme se mnohokrát setkali s lidmi, kteří svítí, z očí se jim line světlo a jejich pohled září! To proto že se modlí. Modlitba *působí, že záříme světlem Ducha svatého.*

S radostí pokračujme v postní době. Dejme prostor modlitbě a Božímu Slovu, které nám v hojnosti nabízí liturgie těchto dnů. Panna Maria ať nás naučí zůstávat s Ježíšem, i když ho nechápeme a nerozumíme mu, neboť jedině zůstaneme-li s Ním, uvidíme Jeho slávu.

Kázání z Domu sv. Marty

18.3.2019

Svatý otec: Nezapomínat, že Boží slitování je obrovské

Vatikán. „Nesoudit a odpouštět – tak se napodobuje milosrdenství Boha Otce“, kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Komentoval dnešní evangelium (Lk 6,36-38), ve kterém Ježíš svým učedníkům klade na srdce: »Budte milosrdní jako je milosrdný váš Otec!«. „Nemá-li být život pochybený – řekl – je nezbytné napodobovat Boha, putovat před Otcovými zraky.“

„Boží milosrdenství je něco obrovského, obrovského. Nezapomínejme na to. Mnozí říkají: »Dopustil jsem takových špatností, že jsem si předplatil místo v pekle a nemohu se vrátit zpět.« Pomysli na Boží slitování. Vzpomeňme na příběh jedné vdovy, která přišla za farářem arským. Její manžel spáchal sebevraždu skokem z mostu do řeky. S pláčem se zpovídala: »Jsem hříšnice, ubožačka. A můj ubohý manžel je v pekle, protože se zabil a sebevražda je smrtelný hřích. Je tedy v pekle.« Svatý farář arský jí odpověděl: »Počkejte, paní, vždyť mezi mostem a řekou je Boží slitování.« Ano, až do konce, až do konce trvá Boží milosrdenství.“

Ježíš dává tři praktické rady, jak se držet ve stopách milosrdenství – pokračoval papež František. První je »nesoudit«. Zvláště v postní době je třeba se varovat ošklivého zvyku soudit druhé.

„Je to zvyk, který se vkrádá do našich životů, aniž bychom to postřehli. Neustále. I v samotném začátku rozhovoru: »Viděl jsi, co udělal?« Soud nad druhým. Přemýšlejme o tom, kolikrát denně soudíme. Zdá se, že jsme všichni neúspěšnými soudci. Všichni. Vždycky když se rozhovor začíná nějakou poznámkou o druhém: »Podívej se, jakou si udělala plastiku, je ošklivější než byla.«“

„Druhá Ježíšova rada zní: »nezavrhovat«, abychom nebyli zavrženi – řekl dále Svatý otec. A nakonec »odpouštět«, neboť »jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám«. Velkodušnost – dodal papež František – je hlavní cestou, jak se vyvarovat drbů, ve kterých snadno soudíme, stále zavrhuje a těžko odpouštíme.“

„Pán učí: »Dávejte a dostanete«. Budte štědrí, když dáváte. Nebudte skoupí. Velkodušně dávejte chudým a těm, kdo jsou v nouzi. Rozdávejte mnoho, třeba i radu, úsměv. Vždycky dávat! »Dávejte a dostanete. Míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou«, protože Pán bude štědrý. My něco dáme a On nám dá stokrát více než my. A to je postoj, který obrňuje, abychom nesoudili, nezavrhovali, nýbrž odpouštěli. A důležitá je almužna, ale nejenom ta materiální, nýbrž i duchovní. Ztratit čas s druhým, který je v nouzi, navštívit nemocného, usmát se.“

Kázal papež při ranní bohoslužbě v kapli Domu sv. Marty.

18.3.2019

Kardinál Sarah: Dnešní krize je krizí víry

Vatikán. Nebojme se to říci: Církev dnes potřebuje hlubokou reformu, k níž dojde skrze naše obrácení, říká kardinál Robert Sarah. Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti vstoupil do debaty na téma současné krize církve. Nahlíží ji z perspektivy obyčejných věřících a velikých zástupů věrných kněží. Stále další odhalování lidských slabostí v církvi otřásá vírou katolíků a vrhá stín podezření na duchovenstvo. Kardinál Sarah chce navrátit důvěru a pokoj. „Nepoddávejte se pochybnostem, vytrvejte při učení církve, buďte vytrvalí v modlitbě; v církvi bude vždy dost světla pro každého, kdo hledá Boha,“ píše africký kardinál.

Současnou krizi však nebere na lehkou váhu. To, co se děje, vnímá ve velmi radikálních kategoriích, po vzoru papeže Františka. Skandály, které vycházejí najevo, vidí prizmatem Jidášovy zrady. Je to zrada, která se naplňuje dnes, ale připravena a způsobena byla mnoha jinými zradami, méně viditelnými, subtilnějšími, ale rovněž hlubokými. Opustili jsme modlitbu a vrhli jsme se do proudu aktivismu, píše kardinál Sarah. Stydíme se za Ježíše, Jeho zjevení a morální učení. Abychom se zablýskli před světem, zpochybnili jsme zjevenou pravdu a zbavili

jsme morálku jejího významu. Někteří kněží si osobují právo na soukromý život, jiní se posouvají tak daleko, že chtějí mít právo na homosexuální chování, pokračuje kardinál Sarah.

Jádro krize je podle něho především duchovního rázu, je krizí víry. Dábel nicméně usiluje o to, abychom se snažili řešit krizi výlučně jako problém lidské instituce. „Jestli chceš pozvednout církev, padni na kolena,“ píše prefekt vatikánské kongregace a zdůrazňuje, že právě modlitba musí být první odpovědí na dnešní situaci. Takovouto krizi totiž nelze překonat lidskými silami.

Kardinál Sarah o tom píše v předmluvě k novému knižnímu rozhovoru, který se objeví tuto středu (20. března) ve francouzských knihkupectvích pod názvem *Le soir approche et déjà le jour baisse* (Připozdívá se a den se už nachýlil - Lk 24,29). Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti jej označuje za „křik své duše“. „Již zanedlouho stanu před Věčným soudcem. Co Mu řeknu, pokud vám nepředám pravdu, kterou jsem sám obdržel? My biskupové se musíme chvět při pomýšlení na své mlčení, které na nás svaluje vinu, na mlčení, které nás činí spoluviníky, na mlčení, kterým jsme se chtěli připodobnit světu,“ píše kardinál Robert Sarah.

V úvodu ke své nové knize poukazuje také na zvláštní roli lásky k Petrovu nástupci. Nikoli bezdůvodně dedikuje knihu dvěma papežům: Benediktu XVI. a Františkovi.

Generální audience

20.3.2019

O Otčenáši – Bud' vůle tvá (1 Tim 2,1-4)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V cyklu našich katechezí o Otčenáši se dnes zastavíme u třetí invokace: »Bud' vůle tvá«, kterou je třeba chápat ve spojitosti s prvními dvěma, tedy »posvěť se jméno tvé« a »přijď království tvé«, s nimiž tvoří jakýsi triptych. Dnes budeme mluvit o té třetí části.

Péči člověka o svět předchází neúnavná péče Boha o člověka a svět. Celé evangelium odráží tuto obrácenou perspektivu. Hříšník Zacheus leze na strom, protože chce spatřit Ježíše, ale neví, že se Bůh mnohem dříve vydal hledat jeho. Když přijde Ježíš, říká mu: »Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě«. A nakonec prohlašuje: »Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo« (Lk 19,5.10). Toto je *vůle Boží*, o jejíž uskutečnění prosíme. Co je Boží vůle vtělená v Ježíši? Hledat a zachránit, co zahynulo. A my v modlitbě prosíme, aby Bůh ve svém hledání uspěl a uskutečnil se tak Jeho všeobecný plán spásy v každém z nás a potom v celém světě. Přemýšleli jste někdy o tom, co znamená, že nás hledá Bůh? Každý z nás se může zeptat: „Mne hledá Bůh?“ – Ano! Tebe hledá. Mne hledá. Hledá každého osobně. Bůh je velkorysý! Kolik jen lásky je za tím vším!

Bůh není nekalý, neschovává se za hádankami, neplánoval budoucnost světa nerozluštitelně. Nikoli. On je zřetelný. Pokud to nechápeme, hrozí nám, že nepochopíme smysl třetí prosby Otčenáše. Bible přece oplývá výrazy, jež mluví o kladném postoji Boží vůle ke světu. V *Katechismu katolické církve* nacházíme sbírku citací, které dosvědčují tuto věrnou a trpělivou božskou vůli (č. 2821-2827). A svatý Pavel píše v prvním listě Timotejovi: »Bůh chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy« (1 Tim 2,4). Toto je beze stínu pochybnosti Boží vůle, totiž spása člověka, lidí, každého z nás. Bůh svojí láskou klepe na dveře našeho srdce. Proč? Aby nás přitáhnul, aby nám pomohl a přiměl vydat se vpřed cestou spásy. Bůh je každému z nás nablízku svojí láskou, aby nás vedl za ruku ke spáse. Kolik jen lásky je za tím!

Prosba »bud' vůle tvá« nás tudíž nevybízí k servilnímu sklonění hlavy jako bychom byli otroky. Nikoli! Bůh nás chce svobodné. Jeho láska nás osvobozuje. Otčenáš je totiž modlitbou dětí, které znají srdce svého otce a jsou si jisty Jeho úmyslem lásky. Běda nám, pokud se při

pronášení těchto slov krčíme, jako bychom se podrobovali zdrcujícímu osudu, který nemůžeme změnit. Naopak, je to prosba plná vroucí důvěry v Boha, který pro nás chce dobro, život a spásu. Odvážná i bojovná prosba, protože ve světě je mnoho, příliš mnoho skutečností, které nejsou podle Božího plánu. Parafrazí proroka Izaiáše bychom mohli říci: »Otče, tady je válka, podvod, vykořisťování, ale víme, že Ty si přeješ naše dobro a proto Tě snažně prosíme: buď vůle Tvá! Pane, svrhni světské plány, překuj meče v radlice a kopí ve vinařské nože, aby se už nikdo neučil válce« (srov. Iz 2,4). Bůh chce mír.

Otčenáš je modlitba, která v nás zapaluje Ježíšovu lásku k Otcově vůli, plamen ženoucí láskou svět k přeměně. Křesťan nevěří v nějaký neúprosný osud. Na víře křesťanů není nic hazardního. Je to naopak spása, která čeká, aby se projevila v životě každého muže a ženy a uskutečnila se na věčnosti. Modlíme-li se, pak proto, že Bůh může a chce proměnit realitu a přemoci zlo dobrem. Tohoto Boha má smysl poslouchat a svěřovat se Mu i ve chvíli té nejtvrďší zkoušky.

Tak tomu bylo u Ježíše v Getsemanské zahradě, kde zakoušel úzkost a modlil se: »Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, avšak ne má vůle ať se stane, ale tvá« (Lk 22,42). Ježíš je drcen zlem tohoto světa, ale s důvěrou se svěřuje oceánu lásky Otcovy vůle. Ani mučedníci ve svojí zkoušce nehledali smrt, nýbrž vzkříšení. Bůh nás z lásky může vést na obtížné stezky, abychom nesli utrpení a bolestivé ostny, ale nikdy nás neopustí. Vždy bude s námi, nám po boku a v nás. Toto je pro věřícího více než naděje, je to jistota. Bůh je se mnou. Tutéž jistotu nacházíme v podobenství z Lukášova evangelia o nezbytnosti stále se modlit. Ježíš říká: »Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane« (Lk 18,7-8). Takový je Pán, takto nás miluje, takto nás má rád. Chtěl bych vás nyní všechny vyzvat k modlitbě Otče náš. A ti z vás, kdo neumějí italsky, ať se modlí ve svém jazyce. Modleme se společně.

21.3.2019

Papež k italským pediatrům: Děti přitahoval Ježíšův klid a síla

Vatikán. „Vaše práce je strhujícím posláním, které se zmocňuje srdcí a myslí, aniž by si dopřálo odpočinku“. Těmito slovy dnes papež František ocenil každodenní odbornou práci dětských lékařů, která se mnohdy mění v pokornou a kompetentní službu. **Římský biskup** přijal dvacetičlennou delegaci Italské pediatrické federace, která sdružuje více než pět a půl tisíce dětských lékařů a všestranně je podporuje v tom, aby, dle papežových slov, autonomně a nestranně vykonávali svůj zásadní a delikátní úkol. Vzhledem ke komornímu rázu setkání papež František odložil připravenou promluvu a se svými hosty rozmlouval spontánně. Obsah tohoto rozhovoru prozatím nebyl zveřejněn. V psaném textu, který František předal k oficiální publikaci, mimo jiné čteme:

„Věk, kterým se zabýváte, tedy od narození až po adolescenci, je bezpochyby nejsilnějším vývojovým obdobím lidského života, a vyžaduje tudíž celistvé poznání lidského těla a jeho patologií. (...) V naší době, v níž veškerý komfort a technologický rozvoj stále invazivněji ovlivňují přirozené dynamiky lidského těla, nabývá na naléhavosti uskutečňování výchovného zdravotnického programu, který by učil životnímu stylu respektujícímu organismus, aby tak pokrok nebyl na úkor člověka.“

Kromě odborné formace, prevence a výzkumu by sdružení dětských lékařů mělo přihlížet k sociálním hlediskům zdravotní péče, připomíná dále Svatý otec. Prevenci a léčbu v italském zdravotnictví si totiž leckdy mohou dovolit pouze ekonomicky zajištěné vrstvy obyvatel. Tato nerovnost by se však neměla družít k mnoha dalším, které již sužují nejslabší složky společnosti, zdůrazňuje František a vyzývá k zajištění zdravotnické péče jako lidského práva.

„Pozornost vůči lidem spolu s vědeckou odborností totiž tvoří zásadní rys vaší profesionality, jejíž nedílnou součástí je též schopnost naslouchat, porozumět a vzbuzovat důvěru. V síle přijaté víry jste povoláni k tomu, abyste se stále více řídili vzorem, na němž se projevuje výsostná lidskost a oddanost druhým – Ježíšem Kristem, zdrojem blízkosti a laskavosti. Pokud si budete často pročítat evangelní příběhy, ve kterých se Ježíš setkává s nemocnými a uzdravuje je, budete z nich čerpat stále novou mízu pro vaše bytí i konání.“

Práce dětského lékaře předpokládá trvalý kontakt s rodiči malých pacientů, pokračuje papež František, kteří se dožadují nejenom lékařské kompetence, nýbrž také lidského bezpečí, protože do lékařových rukou svěřují to nejdražší. Nicméně také děti samotné, upozorňuje římský biskup, citlivě vnímají, zda se k nim stavíme ochotně, či naopak roztržitě, uspěchaně a přezíravě. Pokud se nastolí důvěra, také léčba působí účinněji, dodává.

„Při jednání s dětmi mějme na paměti Ježíšova slova. Ve světě, který si děti skoro nevážil, je naopak označil za vzor pro člověka, který chce vstoupit do Božího království, protože chápe jeho tajemství. Připomeňme si také, nakolik byl Ježíš pro děti atraktivní. Ačkoli je k sobě vůbec nezval či nevábil dárky, děti lákala síla a klid, které vyvěraly z jeho osobnosti. Proto za ním chodily a On je přijímal.“

V souvislosti s Ježíšovou bezvýhradnou oddaností dětem papež František poukazuje na vynikajícího italského lékaře, dnes již zesnulého Franca Panizona (1925-2012). Tento rodák ze severoitalského Terstu založil italskou poválečnou pediatrii a spolu s ní též několik odborných i populárně naučných časopisů. Panizon je autorem více než tří stovek titulů určených odbornému i laickému publiku. Dal podnět ke vzniku Kulturní asociace italských pediatriů a po odchodu do penze pracoval jako dobrovolný lékař v mnoha rozvojových zemích.

„Váš proslavený kolega a učitel, dr. Franco Panizon, hovořil o této bezpodmínečné obětavosti: «Nesmíte položit hlavu na polštář, aniž byste předtím pro děti udělali vše, co bylo možné», říkával a vyzýval dětské lékaře, aby svým nepatrným, leč velice důležitým přínosem, psali dějiny a kulturu své doby. Z toho důvodu vybízel k přesažnému pohledu, který dosáhne až za nemoc a nahodilost, za přítomný okamžik, za vlastní já s jeho námahou. Prohlašoval také: «Nemysli jen na dnešek svého pacienta, ale rovněž na jeho zítřek. Nemysli jen na své pacienty, nýbrž na všechny pacienty, nejenom na přítomné, nýbrž také na vzdálené a budoucí.»“

Stojí v papežském poselství Italské pediatrické federaci.

22.3.2019

Papež František k české a slovenské delegaci: strhávejte bariéry nedůvěry a předsudků

"Vaše dějiny učí, že křesťanství bylo vždy pramenem naděje a oživující silou, zejména v nejtemnějších a nejtěžších časech," řekl papež František při dnešní audienci delegací z České republiky a ze Slovenska, vedené předsedou Poslanecké sněmovny ČR Radkem Vondráčkem a předsedou Národní rady SR Andrejem Dankem, u příležitosti 1150. výročí smrti sv. Cyrila. Přinášíme plné znění promluvy Svatého otce:

Ctihodné dámy a pánové!

Těší mne, že vás přijímám u příležitosti 1150. výročí smrti sv. Cyrila, jehož poslání po boku sv. Metoděje, zanechalo nesmazatelné znamení v dějinách, umění a celé kultuře vašich zemí. Toto význačné výročí poskytuje vhodnou příležitost k prohloubení duchovního a kulturního bohatství zděděného od soluňských bratří, které je vašim morálním dědictvím, jež má být

uchováváno a stále více doceňováno. Vaše dějiny učí, že křesťanství bylo vždy pramenem naděje a oživující silou, zejména v nejtemnějších a nejtěžších časech.

Překlad Bible do staroslověnštiny byl darem, jak pro náboženský život tak pro kulturní rozvoj vašich zemí. Svatí Cyril a Metoděj přinesli vedle přímé dostupnosti Písma svatého v mluveném jazyce, také tzv. slovanskou abecedu. Biblicko-křesťanské poselství tudíž napomohlo ke zrodu právního státu ve vašich zemích, stejně jako v dalších vám blízkých státech. Křesťanství, hlásané prostřednictvím kázání a liturgického slavení, uskutečnilo ve vašich společnostech epochální přelom.

Rozsáhlé evangelizační dílo, naplňované s apoštolským zápalem sv. Cyrilem a jeho svatým bratrem ve vašich zemích, představuje vzor inkulturace, který zůstal ve svých základních rysech platný dodnes. Evangelium totiž neoslazuje autentické rysy různých místních kultur, ale pomáhá lidem a společnostem k uznání a uskutečňování dobra, pravdy a krásy. Jakožto institucionální zástupci národa jste povoláni objevovat vnitřní spojitost mezi evangeliem a vaší kulturní identitou, zhodnocovat opětovně své křesťanské kořeny, abyste budovali společnost, v níž se může uskutečňovat vzájemné přijetí a solidarita. Svatý Cyril dokázal propojovat vztahy založené na poznání a srdečnosti mezi národy a stal se tak prstencem spojujícím různé kultury a církevní tradice.

Přeji vám, aby toto významné duchovní a kulturní dědictví vyvolávalo ve vašich spoluobčanech touhu po setkání a otevřenosti k druhým. Jde totiž o umění soužití v různosti, prostřednictvím dialogu, sdílení, budování mostů a strhávání bariér nedůvěry a předsudků. V tomto postoji se stáváme svědky solidarity a tvůrci míru. Přeji vám, abyste každý den, prostřednictvím své důležité veřejné funkce, byli protagonisty bratrství, průzrační a bezúhonní šířitelé společného dobra, abyste mohli nabízet naději těm, kdo vás zvolili k takto vysoce zodpovědnému úkolu.

Panna Maria, tolik uctívaná ve vaší zemi, kéž vám pomáhá svou mateřskou ochranou. Prosím vás, modlete se za mne, a z celého srdce vyprošuji Pánovo požehnání pro vaše země a veškeré vaše záměry směřující k dobru a pokroku.

Papež k mladým lidem: Protestovat nestačí, žádá se kreativita

Vatikán. Opětovný důraz na dialog s nejstarší generací a výzva k prorockému duchu – tyto dva akcenty vystihují čtvrtěční návštěvu římského biskupa v sídle papežské nadace *Scholas occurrentes*. „Mladí lidé nejsou budoucností, nýbrž dneškem. Jsou nyníškem Boha. Pokud si totiž myslíme, že jsou budoucností, odnímáme jim sílu a snažíme se je ochotit“, řekl Svatý otec, který v paláci sv. Kalixta v římské čtvrti Zátibeří zahájil, spolu s odborníky v oblasti informatiky, nový mezinárodní projekt zmíněné nadace, nazvaný „Programovat za mír“. Cílem této iniciativy, jak vysvětluje tiskové prohlášení Svatého stolce, je umožnit milionům mladých lidí, aby se naučili programovat a používat nové technologie v etickém klíči, a tím se zasazovali o mírové soužití.

Papež v průběhu čtvrtěční návštěvy pomocí videokonference rozmlouval s mladými lidmi v různých sídlech nadace – Panamě, Portugalsku, Rumunsku a italském městě Pistoia. Na posledně jmenovaném místě hostí papežskou nadaci klášter benediktinek v městském jádru. Papež František si pozorně vyslechl tamní abatyši, matku Annu, obklopenou skupinkou chlapců a děvčat, která vzdělávací iniciativu nazvala „nepatrným výhonkem, nalezeným v naší zahradě“ a vyslovila přání, že se sídlo nadace stane prostorem k setkávání a dialogu pro celé město.

Svatý otec v závěrečném pozdravu navázal na obraz rašícího výhonku a poznamenal, že z pupenů mohou vyrůst velké květy, obdobně, jako se v mladým lidech skrývá

nepředstavitelný potenciál. Jako příklad uvedl nedávnou mobilizaci za životní prostředí. Protestovat ovšem nestačí, zdůraznil papež, pokud chybí kreativita. Protest nikdy nedospěje ke konkrétním výsledkům, jestliže není konstruktivní. Člověk se může zmýlit, podotkl dále, avšak lepší mýlka v konstruktivním procesu, než v postoji se založenými rukama.

Římský biskup poté opětovně položil důraz na jednu z konstant svého učení v souvislosti s mládežnickou pastoračí, a sice na mezigenerační dialog. „Jde o největší výzvu dneška. Mladí lidé bez dialogu s nejstarší generací ztrácejí své kořeny, smysl pro dějiny, příslušnost. Staří lidé bez mladých vnímají izolovanost a umírají ve smutku. Nastal čas, jak říká prorok Joel, aby staří snili a mladí prorokovali. Tento plodný dialog brání tomu, aby mládež ohrozila tekutost a vykořeněnost.“

Čtvrteční setkání uzavřelo symbolické gesto, při němž si všichni přítomní nabrali vodu z velikého džbánu a připili si s ní na znamení nového života. Papež vše zpečetil modlitbou: „Prosíme tě, Pane, abys uhasil naši žízeň, abys nám pomohl pochopit, kde v našem bytí žijeme a proč nelze bez žízně žít. Dej nám však vodu, abychom tuto žízeň mohli utišit.“

Dodejme, že nadace *Scholas occurrentes*, kterou papež František založil 13.8.2013, v současnosti pracuje ve 190 zemích, a je tudíž největším studentským hnutím na světové úrovni. Podporuje kulturu míru a setkávání a zahrnuje soukromé i státní školy a vzdělávací sítě, náležející ke všem náboženským vyznáním i laickým přesvědčením.

Papež: Bud'te hrdí na svou katolicitu

Vatikán. „Bud'te hrdí na svou katolicitu. Katolík se neuzavírá do své ohrádky, nýbrž se otevírá světu“, pobízel dnes papež František tisícovku členů a vedoucích Mládežnického turistického centra (*Centro Turistico Giovanile*), které přijal na audienci v aule Pavla VI. Toto sdružení vzniklo před 70 lety v rámci Italské katolické akce a zaměřuje se na organizaci rekreačních a kulturních aktivit, které zohledňují integrální vizi člověka.

„Vaše asociace podporuje turismus, který se neřídí konzumistickými měřítky a netouží po pouhém hromadění zážitků, nýbrž povzbuzuje k setkávání mezi lidmi a daným územím, čímž umožňuje růst v poznání a vzájemném úctě. Pokud navštívíte nějaké město, není důležité poznat jenom jeho památky, nýbrž uvědomit si, jaké má dějiny, jací jsou jeho obyvatelé a jaké problémy se snaží řešit. Jestliže vystupujete na nějakou horu, musím ji – kromě omezení kladených přírodou – respektovat, obdivovat její krásu a chránit její prostředí, čímž vytvářím vazby k přírodním prvkům založené na poznání, uznání a docenění.“

Tento způsob pozorného a konstruktivního cestování nazýváte „pomalou turistikou“ a za jeho maskota jste zvolili želvu, pokračoval římský biskup. Klid, kterému nás pomalost učí, nevyplývá z lenosti, nýbrž z pozorosti vůči místům a lidem, oddanosti a věrnosti zemi. Jde o bdělou pomalost, uzavřel František a poukázal na nadšení, typické pro mladé lidi.

„Mnozí mladí, kteří touží po utváření budoucnosti, naopak zažívají deziluzi a demotivaci. Vzhledem k okolnímu pesimismu nedokážou vzlétnout vysoko a spokojí se s přežíváním a živořením. Něco takového je ošklivé, protože když mladý člověk nežije, ale živoří, jako by už šel do penze. Díky své spiritualitě můžete provázet na cestě mnohé své vrstevníky a pomoci jim, aby opětovně odkryli entuziasmus, pohřbený pod troskami rozčarování a prachem ze špatných příkladů.“

Sdílení kvalitně prožívaného volného času se může stát klíčem, který otevře srdce mnoha mladých lidí a podnítl vznik přátelských vazeb, schopných přenášet ryzí hodnoty i samu víru, připomínal papež. V závěru členy sdružení vyzval, aby uchovávali duchovní odkaz svého zakladatele, italského kněze Carla Carretta. Prožívejte vše v modlitbě, a tudíž úžasu a díkůvzdání, loučil se Svatý otec.